

[H. C. Hansen.]

ikke blot beskæftiger sig med de rent militærtekniske spørgsmål, men i afgørende grad med de enkelte landes økonomiske stilling og muligheder. Sådan må det selvfølgelig også være. Men hvorfor så komme farende med forargelsen hængende ud af halsen, fordi socialdemokratiet klart siger, at hvis man vil se bort fra denne sammenhæng, og hvis man vil føre en økonomisk politik, der bringer den indre front i fare, så vil det få konsekvenser. Jo, men det er jo en trusel, fortæller man. Tænk, socialdemokratiet stiller betingelser! Den går ikke, føjer man til, bordet fanger, der er virkelig ikke noget at gøre på dette punkt. Regeringen lader sig ikke true til at ændre sin indenrigspolitik, bare fordi socialdemokratiet ellers ikke vil yde støtte i samme omfang som tidligere til forsvar og udenrigspolitik — alt dette siger man. Jeg ved ikke, hvad man egentlig tænker på på de bladredaktioner, hvor den slags skrives ned. Men det er også underordnet. Det skal stå ganske klart, at den sammenhæng, der findes mellem et lands økonomiske politik og dets evne til finansiering af et forsvars opbygning, vil være af afgørende betydning for socialdemokratiets holdning. Det kan regeringen lige så godt regne med straks som senere.

Jeg siger dette så klart, jeg formår, og jeg gør det på mit partis vegne med den betydelige saglige styrke, der ligger i mit partis standpunkt til forsvaret og Atlantsamarbejdet. Vi ved jo godt, alle vi i denne sal og også de, der er udenfor, at der heri ligger et eftertraktet agitationsgrundlag for forskellige partier i denne sal. Heldigvis går man sjældent så vidt som f. eks. det radikale blad i Middelfart, der den 30. juni skrev — et kort citat —, at

„ikke længere afværgelsen af krigen, kun forberedelsen til at deltage i den“ var i de socialdemokratiske taleres tanke. En passus, som jeg først troede var et citat fra „Land og Folk“, hvad det ikke var, men udmærket kunne have været. Og i hvert fald en passus, som er særdeles anvendelig i den russiske radio, den kommunistiske

presse eller for de kommunistiske talere, men som dog ikke direkte er blevet medtaget i den russiske note fornylig. At man ikke skammer sig! Personlig er jeg dybt skuffet over, at i det mindste ikke en mand som det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) tager den slags galimatias ved vingebeinet og lader sine penneførere forstå, at det dog er en for sjofel propaganda. Det radikale venstre kan ikke sige, at vi har afvist noget initiativ fra dets side til opnåelse af international afspænding, thi et sådant er ikke taget. Vi fremhævede udtrykkelig i vor udtalelse fornylig, at Danmark bør støtte alle muligheder for forhandlinger til fremme af afspænding, nedrustning, fred og samarbejde. Og naturligvis ved både de radikale talere og de radikale redaktører — navnlig de sidste bør vide det —, at således er vor stilling. De ved også, at vi f. eks. på spørgsmålet om en positiv indsats til ophjælpning af de underudviklede lande har ønsket og ønsker et kraftigt dansk initiativ.

Må jeg iøvrigt tilføje, at mit partis formand overfor regeringen har sagt tydeligt og klart, at vi vil vise fortsat loyalitet overfor forsvarrets opbygning. Men enhver tendens til besparelser eller begrænsninger, som regeringen måtte finde begrundet, vil få socialdemokratiets øjeblikkelige støtte.

Hvad jeg i det foregående har sagt om sammenhængen, helheden, i vor politik, er så meget mere berettiget efter den højtærede finansministers mærkelige fremhævelse af de sociale udgifter som de mest tyngende for staten. Om finansministeren virkelig har ment det, ved jeg ikke, men hans tale efterlader det meget bestemte indtryk — som ministeren også vil have fundet i pressen —, at forsvarsudgifterne skal dækkes ved nedskæring af de sociale udgifter taget i videste forstand. Indtil denne tale har finansministeren fortalt landet og os her i tinget, at vi var et land med en meget lav beskatning i forhold til andre lande. Nu lanceres talen om en udgiftsreform uden anden henvisning end til socialt bestemte udgifter. Klarest står det i det både bemærkelsesværdige og ejendommelige afsnit i den højtærede finansministers tale, der lød således: